

RECENSION

Trine Dyrholm och David Dencik

En såpa

Originaltitel **En soap**

Svensk titel **En såpa**

Regi **Pernille Fischer Christensen**

Producent **Lars Bredo Rahbek**

Manus **Kim Fupz Aakeson**

Foto **Erik Molberg Hansen**

Roller **Trine Dyrholm, David Dencik, Frank Thiel, Elsebeth Steentoft, Christian Tafdrup, Jacob Lohmann, Pauli Rydberg, Claes Bang m fl**

Danmark 2005

Längd i tid **1 tim 48 min**

Censur **tillåten från 11 år**

Distributör **Folkets Bio AB**

I sin senaste och sextonde film Att återvända är den spanske rFilmens titel *En såpa* gör mig först skeptisk, men när jag trots mitt motstånd sitter i biofåtöljen, blir jag glatt överraskad. Filmen handlar om något som kan tyckas banalt, nämligen att få lov att vara den man är, men som inte är alla förunnat. Pernille Fischer Christiansen tar upp ett allvarligt tema men med glimten i ögat.

En såpa är enligt uppslagsboken en tv-serie i följetongsformat som på ett ganska enkelt sätt berättar om relationer mellan människor. Filmen *En såpa* ger på ett enkelt men finurligt sätt en följetongskänsla med hjälp av ett slags kapitelindelning. Med jämna mellanrum tar man en paus i handlingen och en berättarröst sammanfattar till svartvita bilder vad som hänt och aviserar vad som kommer att hända i nästa avsnitt. Så börjar ett nytt avsnitt med att vi får se ett hyreshus med japanska körsbärsträd i full blom i förgrunden, så vackra och samtidigt så kitschiga.

Persongalleriet är inte stort. Huvudpersonerna är två grannar

i ett hyreshus och aldrig under filmen får vi se dem utanför detta hyreshus. Den 32-åriga Charlotte har just lämnat sin sambo och flyttat till en egen lägenhet. Hon känner sig stark och självständig efter att ha tagit detta steg, men hon vet inte riktigt vad hon ska göra med sin nyvunna frihet som ibland mest liknar ensamhet. Hon blir snart bekant med Veronica som bor i en likadan lägenhet en trappa upp. Veronica heter egentligen Ulrik och går och väntar på en operation som ska göra henne till kvinna även i fysisk bemärkelse. Ibland får Charlotte besök av sin före detta sambo Christian, som vägrar acceptera hennes beslut, och Veronica får ganska regelbundet besök av sin mamma, som har svårt att acceptera sonens liv och ständigt hoppas på förändring.

Denna historia skulle kunna bli tung dramatik. Den skulle också kunna bli ren komedi. Men Pernille Fischer Christiansen lyckas med en balansakt. Ensamhet, svartsjuka, längtan, identitetssökande tas på största allvar, men i filmens vardagliga situationer i dessa alldeles vanliga hyreslägenheter blir känslorna så gripbara, mest tack vare skådespelarinsatserna. Trine Dyrholm som spelar Charlotte har ett otroligt uttrycksfullt ansikte och David Dencik (känd för svenska tv-tittare som *Lasermannen*) spelar Veronica utan att det blir tramsigt, som det annars så lätt kan bli när transsexualitet tas upp på film. Visst skrattar man, men mest åt rappa repliker och aldrig åt de situationer som de olika personerna befinner sig i.

Filmens titel, uppläggning och berättarteknik är så klart en lek med tv-genren, men en kärleksfull sådan. Dessutom följer filmens Veronica med stort engagemang varje dag en såpa på tv. Charlotte övervinner sin första skepsis mot denna populära genre och är snart en engagerad såpatittare hon också. Enligt uppslagsboken har en såpa inte något slut utan kan fortsätta i all oändlighet eller i alla fall så länge det finns publik. Jag tror inte att Pernille Fischer Christiansen har för avsikt att göra en uppföljare, men minsann slutar inte *En såpa* med en cliff-hanger!

Eva Lindfors

TAN